

olli. Koddo minnes takistas Betti jalg piimedas ühe puu juure külgi, teina langes pikali ja lõi oma sõrmed terrawa kiwvide wasto maraskile ja werriseks. Wallo pärast tassaillokest oigades läks ta teistega niikral meele külla poole ja ei wõinud pakitawa sõrmede pärast poolel ööl oma silma kinni panna.

Kui Betti teisel õnnikul kaewo jures kässi ja silmi pessi, peasid õhtased aawad sõrmede külles lahti ja akasid werd jooksuma. Kül läks lehma lüpsimine wal lusa sõrmedega raskeks, süski teggi wirt laps kurtmata oma töö. Waia sõna ütles: arwast tulles ühest ajast õnnetus. Nõnda juhtus siis kui Betti lõunal kriimo lehma tahtis lüpssta ja käe uddara külge pistis, et lehm jalaga teina kät rabbas ja lüpsitu ümber wiistas: „Kriimuke, waia kriimuke!“ — ütles Betti, lehma paitades, „eks sa mind enam ei tunne? — (Wata pilti teise lehe külje peal.) Suure waewaga, wahel isa lehma meelitades sai lüpsimine lõpetud. Betti kaebas luggu perremehetele; Joon ütles: se on mõnikord lehma wiis kui nissad lõhkend, ehk pahas uddara külles on, mis käepuutumise wasto ellitab. Betti läks lauta taggasi ja leidis lehma uddara külles mõned wistrikud, mis kui weiked koera-naelad wäljannaitsid, ümber wistrikusid puuetas nahk ja mõnel wistrikul olli juba mädada sees. Kui neid aigeid kohtasid ei pudutud lastis lehm hääste lüpssta. — Agga Betti lõhkennud sõrmed ei sanud paremaks, waid läksid päw päwalt weel alwemaks, nõnda et teina nädala pärast

